

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **V. Š.**, narozený X
zastoupený advokátem JUDr. Lubomírem Málkem
sídlem Horní čp. 6, Havlíčkův Brod

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 29. 11. 2017, č. j. 33/2017-510-RK/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou v zákonné lhůtě u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí ministerstva dopravy ze dne 29. 11. 2017 č. j. 33/2017-510-RK/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017, č. j. 29/2017-160-ADP/2, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci nebyla udělena akreditace k provádění dopravně psychologického vyšetření podle §

87a odst. 4 a 5 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Žalobce v žalobě namítal, že ministr dopravy nesprávně posoudil zákonné podmínky k udělení akreditace k provádění dopravně psychologického vyšetření dle § 87a odst. 5 zákona o silničním provozu. Dle žalobce zkušenosti z praktického výkonu požadované ministrem dopravy nepodmiňuje postgraduální studium, naopak tyto praktické zkušenosti nejsou na teoretických znalostech závislé. Zákon o silničním provozu ani jeho prováděcí předpis vyhláška č. 31/2001 Sb. nestanoví žádné bližší požadavky na praxi. Nikde tedy není stanoveno, že by použitelnou praxí byla pouze ta, která byla vykonaná po dokončení příslušného vzdělání. Dle žalobce ani ministerstvo tímto způsobem podmínku tříleté praxe nevykládalo, kdy dle informací žalobce někteří psychologové dostali akreditaci ihned poté, co dokončili příslušné vzdělání, k čemuž docházelo krátce po nabytí účinnosti novely č. 133/2011 Sb. K tomuto žalobce k žalobě doložil jedno rozhodnutí žalovaného o udělení akreditace, dle kterého byla akreditace udělena v měsíci následujícím po dokončení příslušného studia.
3. Žalobce uvedl, že je zde dotčené právní normy nutné vykládat podobně jako právní normy živnostenského zákona, který upravuje požadavky na odbornou praxi v oboru potřebnou pro získání živnostenského oprávnění. Zcela běžně se totiž uznává praxe získaná v průběhu studia daného oboru na škole nebo praxe získaná před absolvováním rekvalifikačního kurzu. K odlišnému právnímu výkladu není v tomto případě žádný důvod.
4. Žalobce zdůraznil, že má v oboru psychologie 34 let praxe od dokončení vysokoškolského studia. Další vzdělání v rozsahu 200 hodin na znalostech žalobce již nic podstatného změnit nemůže a není důvod se domnívat, že by výkon činnosti, která je předmětem akreditace, nezvládl. V rámci studia absolvoval 40 hodin praxe u V. S., který akreditaci k provádění dopravně psychologických vyšetření má.
5. Praxe, kterou žalobce doložil, dle jeho názoru splňuje podmínky zákona, neboť ten nestanovuje, že by platným potvrzením praxe bylo pouze takové, které vystavil dopravní psycholog, pod jehož supervizí byla praxe prováděna.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě opětovně odkázal na podmínky v § 87a odst. 5 zákona o silničním provozu a upozornil, že se jedná o taxativní výčet podmínek, které musí žadatel splnit, aby mu mohla být udělena akreditace, podmínky musí být splněny kumulativně. Žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí zdůrazňuje specifikum dopravní psychologie a potřebu, aby psycholog kromě teoretických znalostí měl tyto také rozvinuté v praxi a disponoval vybavením a prostory pro provádění dopravně psychologického vyšetření. V rámci postgraduálního studia získané znalosti nemůže bez akreditace vykonávat samostatně, proto se to musí dít pod supervizí dopravního psychologa. Zákon sice explicitně nestanoví způsob, jakým má žadatel o udělení akreditace prokázat splnění tříleté praxe, ale musí se jednat o doklad, který bude způsobilý prokázat nabytí praktických zkušeností při provádění dopravně psychologického vyšetření. Předpokladem praktického rozvíjení znalostí je jejich prvotní nabytí při vysokoškolském studiu oboru

psychologie, doplněné v postgraduálním studiu v oboru dopravní psychologie nebo v rámci programu celoživotního vzdělávání prováděného vysokou školou. Teprve poté lze takto nabyté teoretické znalosti aplikovat v praxi po dobu požadovanou zákonem.

7. Dle žalovaného je smyslem zákonného požadavku tříleté praxe zaručit, aby dopravně psychologické vyšetření aprobované zákonem s ohledem na jeho praktické dopady bylo prováděno pouze takovou osobou, která má kromě teoretických znalostí také zkušenosti praktické z výkonu dopravně psychologických vyšetření, tj. včetně diagnostických přístrojů a metod a bude schopna po udělení akreditace samostatně psychologická vyšetření provádět. Vzhledem k náročnosti psychologického vyšetření a s ohledem na logiku ustanovení § 87a odst. 5 zákona o silničním provozu je zřejmé, že požadovaná praxe nemůže být získána jinak, než u dopravního psychologa a pod jeho dohledem. Jestli jsou na žadatele akreditace kladeny určité nároky, musí osoba potvrzující žadatelovu praxi v oboru dopravní psychologie sama splňovat požadavky vyšší, jinak by nebyla způsobilá žadatele odborně vést. Jde o použití základního logického argumentu a *minori ad maius*.
8. K rozhodnutí ministerstva z roku 2012, na které žalobce odkazoval, žalovaný uvedl, že s účinností zákona č. 133/2011 Sb. byl zaveden institut akreditace a odkazuje na dotčené přechodné ustanovení. Na základě toho byla praxe uznána, pokud žadatel o udělení akreditace k provádění dopravně psychologického vyšetření tato vyšetření prováděl a doložil další podmínky stanovené zákonem. V mezidobí let 2012-2015 bylo v případě žádosti o udělení akreditace vyžadováno splnění podmínky tříleté praxe tak, že žadatel praxi prokazoval formou potvrzení od psychologa (resp. klinické psychologické poradny), kdy bylo z potvrzení zřejmé, že se žadatel v rámci poradny věnoval praxi v oblasti dopravní psychologie. Potvrzení praxe vždy muselo a mělo být vydáváno pouze psychologem, resp. odbornou psychologickou poradnou. Od novely došlo k tomu, že v současné době je již více než 200 akreditovaných dopravních psychologů, proto je logické, že odpovídající praxe by měla být získána primárně v rámci jejich klinické poradny.
9. Potvrzení o délce praxe poskytla společnost Republikové centrum vzdělávání, s.r.o., podle výpisu z obchodního rejstříku má tato společnost jako jeden z předmětů podnikání, kromě např. hostinské činnosti, zednictví, holičství, prodeje kvasného lihu, zapsáno rovněž psychologické poradenství a diagnostika, tj. podnikání v oboru psychologie. Z textu potvrzení nevyplývá, zda byla žalobcem prováděna dopravně psychologická vyšetření, k nimž je nutno používat diagnostické přístroje, které jsou při vyšetření řidičů nezbytné. To, že by tato společnost s přístroji disponovala, nebylo žalobcem nijak doloženo. Toto potvrzení také nevystavil dopravní psycholog, který by mohl posoudit a garantovat, že taková praxe byla prováděna v režimu dopravně psychologických vyšetření řidičů. Potvrzení o lektorské činnosti nelze zahrnovat pod požadovanou praxi v oblasti dopravní psychologie.
10. Zároveň žalovaný zdůrazňuje, že není možné, aby měl žalobce započitatelnou praxi za období, kdy měl znalosti o práci dopravního psychologa teprve nabývat. Žalovaný program celoživotního vzdělávání v oboru dopravní psychologie ukončil teprve 31. 3. 2017. Praxi získanou před nabytím teoretických znalostí v oboru dopravní psychologie, které měl v praxi teprve rozvíjet, navíc bez uvedení metod používaných při dopravně psychologických vyšetřeních, nelze považovat za dostatečnou ke splnění zákonné podmínky. Žalobce vzhledem k odstupu mezi ukončením programu celoživotního vzdělávání a podáním žádosti o udělení akreditace neměl dostatečný časový prostor pro

absolvování praxe v oblasti dopravní psychologie v zákonem požadovaném rozsahu. Žalovaný zdůraznil, že této skutečnosti si byl žalobce vědom, když součástí žádosti o udělení akreditace byla také žádost o prominutí tříleté praxe.

Replika žalobce

11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že prověřování způsobilosti řidiče k výkonu řízení motorových vozidel se provádí celou škálou psychologických testů. Řada testů není pro dopravní psychologii přesně stanovena a mohou se používat různé kombinace a varianty. Důležitý je tzv. Determinační test, potvrzení o zakoupení tohoto zařízení bylo přílohou žádosti k udělení akreditace. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že je nutné, aby prokázal, že toto zařízení měl k dispozici v době praxe. K tomuto žalobce uvádí, že osobnostní testy a některé výkonové testy vlastnil již od dob, kdy působil jako psycholog na Sportovním gymnáziu v Pardubicích. S determinačním se setkal v r. 1995 u firmy J. H. - elektronik test, který se zabýval psychodiagnostikou řidičů a který vyvíjel determinační test. Žalobce se spolupodílel na jeho ověřování a standardizaci v praxi prostřednictvím testování klientů Úřadu práce. Tato firma v r. 2011 ukončila svou činnost výmazem z obchodního rejstříku. V roce 2000 byl žalobce pověřen MPSV ČR vývojem počítačového diagnostického programu, který je dnes využíván pod názvem COMDI (komputerová diagnostika). Pro srovnávání s jinými testy dalo MPSV ČR žalobci celou baterii testů od firmy Schuhfried. Tato firma se zabývá problematikou dopravní psychologie. Součástí této baterie testů byl i Determinační test. Uvedené testy využíval až do r. 2012, kdy je vrátil zpět na MPSV. Jako doplnění tohoto souboru testů byl firmou Republikové centrum vzdělávání, s.r.o. zakoupen soubor testů DIAROS. Za poslední dobu došlo k technickému vývoji tohoto Determinačního testu jak z hlediska softwaru, tak hardwaru. Přístroj je přenosný a skladný. Protože o akreditaci žádal jako fyzická osoba a při studiu dopravní psychologie byl doporučen Determinační test od M. Ř., (servis-psychosoft), zakoupil tento test pro vlastní potřebu až po dokončení studia v r. 2017. Žalobce tímto uvádí, že je patrné, že pracoval s tzv. Determinačním testem. Dále podotýká, že pokud byl psychologem v Republikové centrum vzdělávání, s.r.o., tak do roku 2012 mohl bez akreditace funkci dopravního psychologa vykonávat, nebylo nutné, aby měl vyjádření jiného dopravního psychologa o způsobilosti. Toto, jak bylo dříve doloženo udělenou akreditací, nedokládali po ukončení studia ani jiní psychologové.

Obsah spisu

12. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 1. 6. 2017 byla žalovanému doručena žádost o udělení akreditace dopravního psychologa. V této žalobce uvádí, že je absolvent VŠ UK Praha v oboru pedagogika-psychologie a má doktorát z oboru psychologie, absolvoval postgraduální studium vzdělávacího programu Dopravní psychologie, od roku 2006 do roku 2012 prováděl praxi v dopravní psychologii a od roku 2012 prováděl lektorskou činnost zaměřenou na dopravní psychologii pro autoškoly. Žalobce v žádosti uvádí, že má k dispozici vybavení nezbytné pro řádné provádění dopravně psychologického vyšetření. V žádosti žalobce zároveň žádá, s ohledem na skutečnost, že vykonával praxi dopravního

psychologa od roku 2006 do roku 2012 a má zájem tuto profesi vykonávat, aby mu byla prominuta tříletá praxe po ukončení studia vzdělávacího programu z toho důvodu, že s ohledem na věk žalobce již není schopen podmínku splnit a být v této profesi oficiálně zaměstnán.

13. Se žádostí žalobce předložil přílohy. Jednou z příloh bylo potvrzení o výkonu lektorské činnosti od roku 2005 pro Autoškolu NELMA-Vysočina, s.r.o., kterou podepsal M. K., jednatel společnosti. Dále potvrzení o praxi v dopravní psychologii, kterou žalobce prováděl v letech 2006 až do 31. 7. 2012, v rámci této praxe prováděl dopravně psychologické vyšetření řidičů, toto potvrzení vydal jednatel společnosti Republikové centrum vzdělávání, s.r.o., P. Š.. Další přílohou byla faktura za vybavení nezbytné pro provádění dopravně psychologického vyšetření, která byla vystavena dne 27. 4. 2017. Výpis z obchodního rejstříku, podle kterého je jednatelem společnosti Republikové centrum vzdělávání, s.r.o. od 1. 6. 1998 žalobce.
14. O žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017, č. j. 29/2017-160-ADP/2 tak, že žalobci neudělil akreditaci k provádění dopravně psychologického vyšetření podle § 87a odst. 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce doložil potvrzení o absolvování vysokoškolského vzdělávání a potvrzení o absolvování postgraduálního studia programu celoživotního vzdělávání. S ohledem na uvedené nebyly ze strany žalobce splněny všechny podmínky pro udělení akreditace stanovené v § 87a odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém namítal, že zákon nepředepisuje, že by byla použitelná pouze praxe vykonaná po dokončení příslušného vzdělání, a praxe, kterou žalobce doložil, splňuje podmínky zákona. Potvrzení praxe vystavené dne 4. 5. 2017 bylo podepsané P. Š., přestože tento byl jednatelem společnosti do 24.3.2016, jelikož potvrzení se vztahuje k období let 2006 až 2012 a v té době byl P. Š. jednatelem společnosti.
16. O rozkladu rozhodl ministr napadeným rozhodnutím. Ministr shrnul předchozí průběh řízení před správními orgány. Ministr odkázal na § 87a odst. 5 zákona o silničním provozu a dále upozornil, že dopravní psychologie je specifickým oborem psychologie, který mohou vykonávat pouze akreditovaní psychologové, jelikož pracují s rizikovými skupinami řidičů. Zákonem jsou proto ukládány specifické podmínky pro získání akreditace, které mají zaručit výkon dopravní psychologie pouze psychologem, který získal nejenom teoretické znalosti, ale tyto také rozvinul v praxi, a disponuje prostory pro provádění dopravně psychologických vyšetření. Teoretické znalosti nabývá zájemce o výkon činnosti dopravního psychologa v průběhu vysokoškolského studia oboru psychologie, které dle zákona musí rozvinout v postgraduálním studiu v oboru dopravní psychologie nebo v rámci celoživotního vzdělávání prováděného vysokou školou. Takto získané teoretické znalosti rozvíjí dále při praktickém výkonu dopravní psychologie, který však bez akreditace nemůže vykonávat samostatně. V úvahu tak přichází pouze výkon pod supervizí již akreditovaného dopravního psychologa. Zákon o silničním provozu nestanoví způsob, jakým má žadatel o udělení akreditace prokázat splnění zákonné podmínky spočívající v tříleté praxi v oboru dopravní psychologie. Musí se jednat o takový doklad, který bude způsobilý prokázat nabytí praktických zkušeností při provádění dopravně psychologických vyšetření. Dle ministra lze až po rozvinutí teoretických znalostí v rámci postgraduálního studia nebo v rámci programu celoživotního vzdělávání nabyté znalosti aplikovat v praxi po dobu požadovanou zákonem. Smyslem zákonného požadavku tříleté

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

praxe je zaručit výkon dopravní psychologie osobou, která má zkušenosti z praktického výkonu dopravně psychologických vyšetření včetně použití diagnostických přístrojů a metod a bude schopna po udělení akreditace samostatně dopravně psychologická vyšetření na svém pracovišti provádět. Z předloženého potvrzení o délce praxe vyplývá, že žalobce měl praxi v oblasti dopravní psychologie vykonávat od blíže neurčeného data roku 2006 až do 31.7.2012, tato praxe nebyla supervizována žádným dopravním psychologem. Z dalšího potvrzení o délce praxe vyplývá, že žalobce vykonával lektorskou činnost pro autoškolu, a to od blíže neurčeného data roku 2005 až do vydání potvrzení, tj. do 4.5.2017, ani zde není praxe potvrzena žádným dopravním psychologem. Žalobce vysokoškolské vzdělání v oboru psychologie získal dne 18.10.1983 a program celoživotního vzdělávání v oboru dopravní psychologie ukončil dne 31.3.2017. Praxi získanou před nabytím teoretických znalostí v oboru dopravní psychologie, které měl v praxi teprve rozvíjet, navíc bez uvedení metod používaných při dopravně psychologických vyšetřeních, nelze považovat za dostatečnou. Kopie faktury k psychologicko diagnostické technice a standardizovaným testům je z dubna 2017 a v průběhu výkonu praxe vykonávané od června 2015 do dubna 2017 tak žalobcem nemohly být zřejmě používány. Žalobce vzhledem k časovému odstupu mezi ukončením programu celoživotního vzdělávání v oboru dopravní psychologie a podáním žádosti o udělení akreditace, neměl dostatečný prostor pro absolvování praxe. Této skutečnosti si je žalobce vědom, protože součástí žádosti o udělení akreditace dopravního psychologa je i žádost o prominutí tříleté praxe po ukončení studia vzdělávacího programu z důvodu vysokého věku žadatele, pro který již není schopen tuto zákonnou podmínku splnit. Žalobce tedy nesplnil, resp. neprokázal splnění podmínky zákonem požadované praxe, proto rozhodnutí žalovaného o neudělení akreditace bylo v souladu se zákonem.

Jednání u soudu

17. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zástupce žalobce zdůraznil, že není výsledně stanoveno, že potvrzení o praxi musí být vystaveno dopravním psychologem, ani že musí být praxe po absolvování předepsaného studia. Dle názoru žalobce vyjádření bývalého jednatele postačuje a je přípustné, neboť význam má zejména skutečnost, že funkci jednatele společnosti vykonával v době, kdy žalobce ve společnosti pracoval. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě uvedl, že žalobcem předložená potvrzení nebyla způsobilá prokázat splnění požadované praxe, potvrzení vystavené Republikovým centrem vzdělávání s.r.o. bylo vystaveno bývalým jednatelem společnosti, pokud jde o potvrzení autoškoly NELMA-Vysočina s.r.o., je zřejmé, že žalobce vykonával lektorskou činnost, tuto činnost nelze považovat za výkon praxe v oboru dopravní psychologie. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Posouzení důvodnosti žaloby

18. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného

rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“).

19. Dle ustanovení § 87a odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu ministerstvo udělí akreditaci k provádění dopravně psychologického vyšetření na žádost fyzické osobě, která
 - a) absolvovala akreditované magisterské studium v oboru psychologie,
 - b) absolvovala postgraduální studium v oboru dopravní psychologie akreditovaného studijního programu nebo programu celoživotního vzdělávání prováděného vysokou školou,
 - c) má alespoň 3 roky praxe v oblasti dopravní psychologie a
 - d) má k dispozici vybavení nezbytné pro řádné provádění dopravně psychologického vyšetření.

Uvedené právní ustanovení bylo včleněno do zákona o silniční novele, která byla provedena zákonem č. 133/2011 Sb. s účinností od 1. 8. 2011. Okruh osob oprávněných k provádění dopravně psychologických vyšetření se zásadním způsobem změnil. Záměrem novely bylo vymezit podmínky tak, aby dopravně psychologická vyšetření prováděly osoby, které budou mít dostatečné teoretické i praktické znalosti a zkušenosti v oboru dopravní psychologie. Za tímto účelem byl zaveden institut akreditace pro obor dopravní psychologie přímo v zákoně.

20. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil zákonné podmínky pro udělení akreditace k provádění dopravně psychologického vyšetření, a to zejména ve vztahu ke splnění podmínky tříleté praxe a platnosti a hodnověrnosti potvrzení o praxi.
21. Žalobci je nutno přisvědčit, že zákon o silničním provozu vyhláška č. 31/2001 Sb. výslovně nestanoví konkrétní požadavky pro praxi v oblasti dopravní psychologie, výslovně nestanoví, že tato praxe má být vykonávána po absolvování postgraduálního studia nebo programu celoživotního vzdělávání prováděného vysokou školou v oboru dopravní psychologie. Logickým, jazykovým, výkladem ustanovení § 87a odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích lze však dospět k závěru, který zaujal žalovaný správní orgán, resp. ministr v napadeném rozhodnutí. Z ust. § 87a odst. 5 uvedeného zákona je zřejmé, že akreditaci lze udělit fyzické osobě, která kromě absolvování magisterského studia v oboru psychologie (tuto podmínku žalobce splňuje) absolvovala další studium, a to přímo v oboru dopravní psychologie v tomto oboru dopravní psychologie vykonala praxi v předepsané době. Lze dovodit, že praxi v oboru dopravní psychologie lze vykonávat až poté, kdy žadatel o akreditaci absolvuje příslušné vzdělání v tomto oboru, tedy v oboru dopravní psychologie, obtížně si lze představit situace výkonu praxe v oboru, který nebyl žadatelem dosud vystudován. Jinými slovy, jestliže žadatel musí prokázat, že má praxi právě v oblasti dopravní psychologie, pak musí mít v této oblasti, tedy v oblasti dopravní psychologie, rovněž požadované vzdělání. Bez absolvování požadovaného vzdělání v oboru dopravní psychologie nelze vykonávat v téže oblasti praxi.
22. Pokud jde o potvrzení o praxi v oblasti dopravní psychologie, je nutno vycházet ze smyslu a cíle provedené právní úpravy. Jestliže zákon č. 133/2011 Sb. zavedl akreditaci pro obor dopravní psychologie právě proto, aby zabezpečil zvýšenou kvalitu prováděné činnosti, pak je zřejmé, že lze akceptovat takovou praxi, která je prováděna v oblasti

dopravní psychologie v součinnosti a pod dohledem osoby, která má dostatečné znalosti právě v tomto oboru dopravní psychologie a je proto schopna posoudit kvalitu praxe ve vztahu k osobě, která se této praxi podrobuje. Z povahy věci je nutno dovodit, že potvrzení musí být zpracováno rovněž dopravním psychologem, tedy osobou, která je schopna z odborného hlediska posoudit kvalitu prováděné praxe.

23. Pokud žalobce poukazoval na to, že praxe není závislá na teoretických znalostech a praxe bývá někdy více než teorie a lze ji získat nezávisle na studiu, je zřejmé, že jde o úvahy žalobce, které se bezprostředně nedotýkají žalobou napadeného rozhodnutí. Nelze zpochybňovat význam praxe ani význam teoretických znalostí. Jestliže však zákon stanoví určité podmínky, je nutno tyto podmínky respektovat. Nelze akceptovat situaci, že by žadatel bez teoretických znalostí získával praxi v dané specializaci ani situaci, kdy by tak činil bez dozoru a vedení osoby, která má akreditaci k provádění dopravně psychologického vyšetření. To by znamenalo nerespektování cílů a smyslu novely zákona o provozu na pozemních komunikacích, který stanovil pro provádění dopravně psychologického vyšetření podmínky sledující zabezpečení kvalitní teoretické i praktické přípravy osoby, které může být akreditace k provádění těchto činností udělena.
24. K tomu, co bylo výše uvedeno, soud považuje za potřebné zdůraznit, že i kdyby soud akceptoval stanovisko žalobce, že splňuje podmínku tříleté praxe, kterou vykonával před tím, než vykonal studia v oboru dopravní psychologie, nebyly by ani tehdy, dle názoru soudu, v daném případě splněny podmínky pro to, aby žalobci byla akreditace udělena.
25. Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce ke své žádosti o udělení akreditace dopravního psychologa ze dne 31.5.2017 jako potvrzení o praxi v oblasti dopravní psychologie doložil jednak potvrzení o praxi v dopravní psychologii ze dne 2.5.2017, jednak potvrzení o výkonu lektorské činnosti ze dne 4.5.2017.
26. Potvrzení o praxi v dopravní psychologii ze dne 2.5.2017 vystavil P. Š., jednatel společnosti Republikové centrum vzdělávání s.r.o. do roku 2016. V potvrzení uvedl, že : *žalobce v profesi psychologa firmy prováděl v letech 2006 až do 31.7.2012 dopravně psychologická vyšetření řidičů. Od 1.8.2012 nesplňoval pro tuto práci kvalifikační předpoklady, ale nadále vykonával lektorskou činnost v oblasti dopravní psychologie pro autoškoly v rámci povinného školení řidičů.* Toto potvrzení nelze považovat za potvrzení o praxi v oboru dopravní psychologie, neboť jde o potvrzení, které bylo vydáno fyzickou osobou, P. Š., který byl jednatelem společnosti do roku 2016, po tomto období již nebyl za společnost Republikové centrum vzdělávání s.r.o. oprávněn jednat, tedy ani za tuto společnost potvrzovat praxi žalobce. Jde o potvrzení, vypracované soukromou osobou, které nelze považovat za doklad o praxi v oblasti dopravní psychologie. Z jeho obsahu není patrné, jaké konkrétní činnosti měl žalobce vykonávat, zda šlo skutečně o dopravně psychologická vyšetření ve smyslu požadovaném zákonem. Navíc se zde výslovně uvádí, že žalobce od 1.8.2012 nesplňoval pro tuto práci kvalifikační předpoklady, což ještě více snižuje důkazní hodnotu tohoto dokladu.
27. Pokud jde o potvrzení vydané autoškolou NELMA – Vysočina s.r.o. ze dne 4.5.2017, je z něho zřejmé, že jednatel této společnosti potvrzuje, že žalobce pro předmětnou autoškolu *vykonával od roku 2005 lektorskou činnost s tematikou zaměřenou na dopravní psychologii.* Lektorská činnost je odlišnou činností od činnosti spočívající v praxi v oboru dopravní psychologie. Ani toto potvrzení tedy nedokládá praxi žalobce v oboru dopravní

psychologie, jak je požadováno v ust. § 87a odst. 5 písm. c/ zákona o provozu na pozemních komunikacích.

28. Řízení o udělení akreditace je řízením návrhovým, bylo tedy na žalobci, aby doložil požadovaná potvrzení v takové kvalitě, aby bez důvodných pochybností osvědčovala získanou praxi. Je vhodné zmínit, že sám žalobce si byl vědom, že nesplňuje zákonem předepsané podmínky, když v žádosti o udělení akreditace požádal sám o prominutí tříleté praxe po ukončení studia. Vzdělávací program „Dopravní psychologie“ ukončil žalobce krátce před podáním žádosti o akreditaci dne 31.3.2017.
29. Pokud žalobce poukazoval na živnostenský zákon, má soud za to, že srovnávání podmínek stanovených v § 87a zákona silničním s podmínkami, které stanoví živnostenský zákon, nepřichází v úvahu. Zákon o silničním provozu je speciálním zákonem, který stanoví zvláštní podmínky, které musí být splněny pro to, aby žadateli byla udělena akreditace k provádění dopravně psychologického vyšetření. Nelze tedy postupovat podle obecné právní úpravy, která navíc stanoví odlišné podmínky, jako například uznání výkonu činností v oborech příbuzných. Jak již bylo uvedeno, i v případě, pokud by měla být hodnocena praxe, kterou žalobce dle svého tvrzení v oblasti dopravní psychologie vykonával, potvrzení, která žalobce v průběhu správního řízení předložil, neobstojí jako doklad o tom, že zákonem stanovenou praxi absolvoval.
30. Námitka žalobce, že po nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb., kterým byl zákon o silničním provozu novelizován, někteří psychologové získali akreditaci ihned poté, co dokončili příslušné vzdělání, není důvodná. Z rozhodnutí, které žalobce předložil k podané žalobě, není patrné, jaké kvalifikační předpoklady byly v této konkrétní věci splněny, na základě jakých dokladů bylo rozhodnuto, nejsou zřejmé ani konkrétní důvody, proč byla akreditace udělena. Z takto obecně uvedeného odůvodnění rozhodnutí nelze dovodit závěr o tom, že žalovaný rozhoduje v jiných věcech jinak, než jak učinil ve věci žádosti žalobce. Navíc jde o rozhodnutí vydané pět let před vydáním napadeného rozhodnutí, takže nelze vyloučit ani posun v hodnocení žádostí, neboť v roce 2012, tedy bezprostředně po účinnosti novely, byly nepochybně jiné podmínky, než v době, kdy bylo vydáno nyní napadené rozhodnutí.
31. Pokud žalobce namítal, že je třeba zabývat se i konkrétními znalostmi a zkušenostmi žalobce, je nutno uvést, že zákon nestanoví povinnost správního orgánu, aby v rámci řízení o žádosti o udělení akreditace k provádění dopravně psychologického vyšetření sám zkoumal konkrétní znalosti a zkušenosti žadatele.
32. K replice žalobce soud uvádí, že obsahuje konkretizaci tvrzení o činnosti žalobce s tím, že pracoval s tzv. determinačním testem, se kterým se setkal již v roce 1995. Obsah repliky soud posoudil jako doplnění konkrétních činností žalobce, které nelze považovat za námitky proti žalobou napadenému rozhodnutí.
33. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. února 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu